

myslí tenouká nítečka, medvěd poslouchal a bál se. Jak se tak bál, stoupala z jeho kočičí pára. Ta pára, to byl strach. A co se, lidičky, nestalo! Nitka toho vypravování sama od sebe svazuje chuchvalce strachu, tu utáhne, tu zas povolí, a tak zničehonic vám tu sdrátuje Barbuchu. Tady ho máte! Koulí očima, vyplazuje sosáček a dává žihadla.

„Už je to tak,“ povídá Kuba, „my jsme si toho ošklivce vymysleli!“

Chvilku se drbali za ušima, ale nakonec znovu vykročili.

Umíte si vymyslet svoje vlastní strašidlo?

Aby bylo hodně, ale hodně strašidelné!

Až je budete mít vymyšlené, zkuste ostatním vyprávět, jak vaše strašidlo vypadá.

Můžete vyprávět sebelíp, samo od sebe se strašidlo neobjeví.

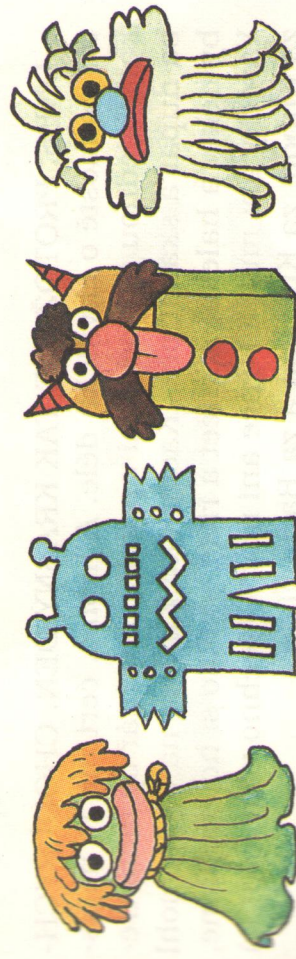
Bohužel. Nebo bohudík?

Zato si je můžete nakreslit.

Nebo doma vyrobit z hadříků, z drátů, z papíru, z formely...

Co máte zkrátka po ruce.

A pak si jednou uděláme namísto čtení hodinu velkého strašení.

A KUBA KUBIKULA SE ROZLOUČIL A DALI SE šli a vedlo se jim všelijak. Pocestní lidé jsou na zvyklí. Kuba Kubíkula si čas od času třel uši, namrzly, a Kubula ve svém kočičku nevěděl ani, Jenomže ho kdesi v bříšku pořád cosi tlačí neví, co to je. Táhne se sněhem jako tělo bez ity vedly veselé zaječí stopy. Medvěd nic. potkali veverku. Medvěd zase nic.

„ě,“ povídá Kuba, „že mi tě ty kovářovy děti vydyť jsi býval s veverkami jedna rukal“ kl, dal si Kubula tlapku na čelo a přemýšlel. k,“ pravil po chvíli, „mně se asi stýská. Kubo mně se chce vrátit k Lízince!“

hvíle začal medvěd fňukat a nepřestal a nepřest Kubíkula tedy zavolal na Barbuchu. Myslel to em, ale sotva vyslovil jeho jméno, vyrazil Bar- sa a rovnou k nim.

rád,“ povídá, „že ses ozval. Byl bych se v tom kém lese málem ztratil. Vy jste mi, kamarádi, c špatné nohy a takováhle cesta pro mě není.“ ké my jsme ti dělali nohy?“ povídá Kuba Kubi- né, kamaráde. My přece za nic nemůžeme.“

ucha se dal do hádky:

do mě přivedl na svět, kdo mi udělal tuhle vosí nemožnou oháňku a tyhle pitomé pazoury? Vy,

a medvěďář se dívali jeden na druhého a byli upí. Mysleli si, že strašidlo to nemá v hlavě v po-

d meleš,“ povídá Kubula, „my jsme tě přece ne- aspoň na tebe nebyl ani trochu žádostiv.“

věd a medvěďář se mylili a pravdu měl Barbu-

čal Kuba o medvědi mátoze, odvíjela se z jeho